

ZONDAG 18

De hemelvaart van Christus

Psalm 47:3
Lezen: Psalm 68 : 1-27
Psalm 68:9 en 10
Psalm 8:5 en 6
Psalm 43:3 en 4

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 18 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 46 tot en met 49.

Vraag 46: Wat verstaat gij daarmede: Opgevaren ten hemel?

Antwoord: Dat Christus voor de ogen Zijner jongeren van de aarde ten hemel is opgeheven, en dat Hij ons ten goede daar is, totdat Hij wederkomt, om te oordelen de levenden en de doden.

Vraag 47: Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, gelijk Hij ons beloofd heeft?

Antwoord: Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op de aarde; maar naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons.

Vraag 48: Maar zo de mensheid niet overal is, waar de Godheid is, worden dan de twee naturen in Christus niet van elkander gescheiden?

Antwoord: Ganselijk niet; want dewijl de Godheid door niets kan ingesloten worden en overal tegenwoordig is, zo moet volgen, dat zij wel buiten haar aangenomen mensheid is, en nochtans niettemin ook in haar is en persoonlijk met haar verenigd blijft.

Vraag 49: Wat nut ons de hemelvaart van Christus?

Antwoord: Ten eerste, dat Hij in den hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is. Ten andere, dat wij ons vlees in den hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als het Hoofd, ons, Zijn lidmaten, ook tot Zich zal nemen. Ten derde, dat Hij ons Zijn Geest tot een tegenpand zendt, door Wiens kracht wij zoeken dat daarboven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet dat op de aarde is.

Deze Zondag spreekt dus van de hemelvaart van Christus:

1. Die hemelvaart is waarachtig

2. Die hemelvaart is zonder ons te verlaten
3. Die hemelvaart is om ons plaats te bereiden

Nadat in de vorige zondagsafdeling begonnen is met de eerste trap van Christus' verhoging, Zijn opstanding, gaat nu de onderwijzer verder met de volgende trap van Zijn verhoging en spreekt hij hier van Zijn hemelvaart. Hij vraagt ons: Wat verstaat gij daarmee? Hoe zijn uw gedachten, als ge hoort spreken, dat Christus ten hemel gevaren is? Dat is een vraag, die ook vandaag nog actueel is. Misschien nog wel meer dan toen de onderwijzer hem stelde.

Ook in onze dagen zijn er vele stromingen, die zich nog wel op het christelijk erf bewegen, maar die met het christendom praktisch gebroken hebben. Zij hebben het ook wel over de hemelvaart, maar niet over de hemelvaart, zoals God het in Zijn Woord beschrijft. Zij zeggen: het plaatselijke en lichamelijke en persoonlijke ten hemel varen van Christus, moet je maar niet geloven. Het is maar voorbeeldig. Zoals ons leven hemelwaarts gericht moet zijn, zo was ook Christus hemelwaarts gericht, heel Zijn leven en sterven. Maar dat houdt niet in, dat Hij naar de hemel gevaren is. Zo moet ook ons leven staan in het teken van de hemelvaart. Wij moeten altijd opwaarts denken en spreken en leven. En zo loochent men Christus' hemelvaart naar Zijn menselijke natuur.

Daarom is het niet ondienstig, om ook in onze dagen te vragen: Wat verstaat u daar eigenlijk onder? Wanneer hier staat: opgevaren ten hemel, nu, dan verstaan wij daaronder, zegt de catechismus, dat Christus voor de ogen Zijner jongeren van de aarde is opgevaren. Wij verstaan eronder, dat de hemelvaart plaatselijk, zichtbaar en lichamelijk geweest is. 't Is werkelijk gebeurd.

Op de veertigste dag, nadat Hij uit de dood verrezen was en Zich van tijd tot tijd aan Zijn discipelen vertoonde na Zijn opstanding, is Hij ten hemel gevaren.

Ach, het was ook voor de discipelen zo wonderlijk en onbegrijpelijk. Zelfs toen ze opgingen naar de berg hebben ze gevraagd: Heere, gaat U nu Uw koninkrijk in Israël oprichten? U weet toch wel wat we verwachten? Eerst is die verwachting stukgeslagen op het kruis, maar die verwachting hebben ze weer teruggekregen, toen Jezus weer leefde. U bent in de dood geweest, maar nu leeft U en nu zult U toch wel Uw koninkrijk oprichten? Dat heeft Johannes toch gezegd? En daar hebt Uzelf toch van gesproken: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Ook nu verwachten de discipelen de aardse heerlijkheid van het koninkrijk van Jezus Christus. Ook nu waren ze nog niet gespeend van de vleeselijke Messiasverwachting. Ook nu beseften ze niet, dat Zijn koninkrijk niet was van deze wereld en niet kwam met uiterlijk gewaad, maar dat het een geestelijk koninkrijk was. Straks op de Pinksterdag, dan zouden ze het verstaan. Dan zouden ze het volle geheim van Zijn lijden en sterven, van Zijn opstanding en hemelvaart mogen inzien. Nu begrepen ze het niet.

Toch zijn ze Hem gevolgd. Ook op die weg naar de top van de berg, waar Jezus ten hemel gevaren is, nadat Hij tot hen gesproken had. Wat was het

onderwijs, dat Hij hen na Zijn opstanding gegeven had, hen zoet. Nu konden ze Hem helemaal niet meer missen. Nu verstonden ze enigermate hetgeen Hij gezegd had van Zijn lijden en sterven. En nu is het dat Hij Zijn profetische leiding op de aarde afbreekt en Zijn handen over hen uitbreidt en zegenend opvaart.

Wonderlijk, daar ontworstelt Zijn lichaam de wetten der zwaartekracht, zodat Zijn voeten loskomen van de aarde. Daar gaat Hij op, al hoger en hoger. Sprakeloos staren ze Hem na, totdat daar een wolk scheiding maakt tussen Hem en hen. Een wolk, die Hem aan hun gezicht onttrekt, een wolk, geen gordijn, □ maar een wolk □ waar een stem doorheen kan en waar Zijn koninklijke hand doorheen kan reiken, om Zijn kerk op aarde ten goede te regeren. Van hun oog weggenomen, maar niet uit hun midden. Niet om hun gemeenschap met Hem weg te nemen, is Hij van hen gescheiden. En daar, boven de wolken, heeft een heerlijk feit zich voltrokken, daar zijn de hemelpoorten voor Hem geopend. Daar stonden de rijen van heilige engelen op de thuiskomst van Jezus te wachten, die Hem verbeidden met een zeer sterk verlangen. Daar hebben al de troongeesten zich gebogen voor Koning Jezus, die als Triomfator de hemel binnenkwam.

Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga (Ps.24:7)! Zo hebben ze geroepen. De koorzangers in de hemel hebben luid uitgejubeld: Kom, Gij koning, Verwinnaar in de strijd. In gedachte zie ik de gezaligden opstaan, allen die door het geloof in Hem gestorven zijn, die de beloften niet verkregen hebben, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren (Hebr.11:13). Zij buigen vol eerbied voor de Koning, Die voortschrijdt naar de witte troon van Zijn Vader. Zie, daar wordt Hij genodigd om aan de rechterhand van Zijn Vader in Zijn troon te zitten, in de hemel der hemelen, zodat Hij voortaan macht zal hebben in de hemel en op de aarde, zodat het welbehagen des Vaders door Zijn hand gelukkiglijk zal voortgaan. Zo is Hij opgevaren voor de ogen der jongeren en is ons daar ten goede.

Maar Hij blijft daar niet, 't is maar voor een poosje zegt de onderwijzer, die op grond van Gods Woord de hemelvaart niet losmaakt van Zijn wederkomst. Hij is niet van ons weggegaan om eeuwig te scheiden, o, nee, Een kleine tijd, zult ge Mij niet zien; en wederom een kleine tijd, en gij zult Mij zien, want Ik ga heen tot den Vader (Joh.16:16). De opstanding en de hemelvaart zijn onlosmakelijk verbonden aan Zijn wederkomst. Om te oordelen de levenden en de doden.

Er zijn al heel wat dwalingen in de loop der eeuwen bestreden omtrent de hemelvaart van Christus. U weet wel: Luther zegt, dat Jezus niet lichamelijk ter plaatse, van hen zichtbaar is opgevaren. Hij wilde weer een verandering in de toestand van het menselijk lichaam van Jezus. Luther zegt namelijk, dat het menselijk lichaam van Jezus met Zijn hemelvaart "alomtegenwoordig" geworden is.

Zo vergoddelijken ze de menselijke natuur. Christus heeft dus volgens Luther opgehouden "mens" te zijn. Een menselijke natuur, die overal tegenwoordig is, is echter geen mens meer. Want, dat is een eigenschap, die alleen God eigen is. Dan missen we onze troost, dat we ons vlees in de hemel hebben. Dan is ons Hoofd niet boven, en dan hebben we geen pand in de hemel. Dan kan de wederkomst niet doorgaan op de wolken des hemels, als we het pand missen voor het aangezicht des Vaders in de dag des gericht. Ach, gelukkig onderwijst Gods Woord ons anders en op een juistere wijze dan Luther heeft gedaan. Want het is niet alleen, dat hij die dwaling stelde zondermeer, maar er is nog een groot gevaar aan verbonden namelijk: dat we het aardse, het stoffelijke als minderwaardig zouden gaan beschouwen; dat we zouden vergeten dat ons vlees, in de hemel is en dat wij ook met ons vlees, al is het dan met verheerlijkt vlees, eenmaal voor God zullen verschijnen. 't Kan zijn, dat we het aardse zouden gaan minachten en alleen zien op het hemelse en in valse doperse wereldmijding zouden vervallen en enkel nog maar zouden uitzien naar het toekomstige.

Dat heeft de kerk al heel wat schade berokkend. Dan gaat er van de kerk geen licht en geen glans meer van uit. Mensen, die alleen maar spreken over het hemelleven; over de gemeenschap met God, die beleefd wordt door de werking van de Heilige Geest en die nimmer dat hemelse willen betrekken hier op het aardse leven. Die nimmer de kracht van die hemelse blijdschap willen doen indalen in de arbeid temidden van het gezin, in de opvoeding van hun kinderen, in het omgaan met vrienden en vriendinnen. Vandaar die gespletenheid in veel gezinnen, waar misschien toch nog wel kinderen Gods gevonden worden. Dat strenge scheiden van vlees en geest, van lichamenlijk en geestelijk, alsof het geestelijke het lichamenlijke niet overstorten moet en het geestelijke juist het lichamenlijke niet verheffen moet tot het hogere leven. Wij weten, dat Zijn vlees, ons vlees in de hemel is. En dat ook het vlees, dat wij hier op aarde omdragen, straks gelouterd, geheiligd, zal opvaren om met Hem te zijn. Dat heeft Hij ons gezegd. Waarom kon Hij met Zijn vlees niet langer op de aarde blijven? Waarom kon Jezus niet bij ons blijven? Was het nu niet beter geweest dat Hij op de wereld geweest was? Zouden er dan niet meer mensen in Hem geloofd hebben, wanneer Hij doorgedaan was met op de aarde wonderen te doen? Ach, zo vraagt men menigmaal. 't Was niet nut dat Jezus nog langer op deze wereld blijven zou. Hij had alles volbracht wat er te volbrengen was. Hij had geleden, Hij had in dadelijke en in lijdelijke gehoorzaamheid de wet volbracht, Hij had Zich gesteld onder de vloek van Gods toorn, Hij was gestorven.

Nu was het niet meer nodig, dat Hij nog iets met Zijn vlees hier op aarde verrichten zou. Het offer was gebracht. Nu kon Hij reeds ingaan in het binnenste heiligdom, begiftigd met die heerlijkheid, die Hij bij de Vader had eer de wereld was. De Heere heeft hierin voor Zijn volk een groot voorrecht verworven, door reeds toen op te stijgen tot de troon Zijns Vaders. Hiermee heeft Hij de hemel weer met de aarde verenigd, want door de zonde was er

een absolute scheiding gekomen tussen de heilige hemel en tussen de vervloekte aarde. Een scheiding, waardoor de Geest van Christus Zich terugtrok in de hemel, die nochtans druppelsgewijs neerviel op Zijn kinderen. Maar, doordat Christus weer opvoer naar de hemel, zijn de hemel en de aarde weer met elkaar verenigd. Ik weet wel, 't is alles nog in beginsel; straks zal het volmaakt zijn, wanneer de nieuwe schepping glanzen zal in het licht van Gods aangezicht.

Het is reeds in beginsel een feit geworden bij de hemelvaart van Christus: hemel en aarde weer verenigd.

Nu is Hij daar om te bouwen aan 't nieuwe Jeruzalem. En als dat klaar is, dan zal het nieuwe Jeruzalem uit de hemel van God nederdalen. Nee, 't wordt niet verworven door de mens, het wordt niet gemaakt door onze ijver, ook niet door onze christelijke ijver, die we hier op aarde aan de dag moeten leggen voor het koninkrijk van God. Maar het daalt in een grote eindcatastrofe op de nieuwe aarde neer. De Heere laat het nederdalen vanuit de hemel. Die nieuwe hemel, die nieuwe aarde is Hij aan het voorbereiden en als het klaar is, zal Hij komen: tot Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden.

Hij is daar zolang bezig, totdat Zijn werk af is. Ik ga heen, zegt Hij, om u plaats te bereiden en als Ik klaar ben met Mijn werk, dan kom Ik weder. Dan moogt gij ook in die heerlijkheid zijn, waar Ik ben voor het aangezicht van Mijn Vader. Daarna komt Hij weder om te oordelen de levenden en de doden. Hier worden in de eerste plaats de "natuurlijk" levenden mee bedoeld. Dan komt Hij dus om te oordelen. Die wederkomst van Christus zal dus een komst zijn in gericht en in gerechtigheid.

De onderwijzer zegt niet: Totdat Hij komt om Zijn volk tot Zich te nemen. Zeker, dat zal er ook een deel van zijn. Maar Hij zal komen, □ Hij, Die voor 't oog van Zijn jongeren heengevaren is, □ als de Rechter van hemel en van aarde. O, 't zal heel anders zijn, als toen Hij eenmaal kwam in de stal van Bethlehem, door bijna niemand geacht. Maar dan zal Hij komen in macht en majesteit, op Zijn grote, witte troon, omringd door Zijn tienduizend maal tienduizend heilige engelen. Dan zal het bazuïngeluid de aarde doen opschrikken; dan zullen de doden uit de aarde verrijzen en de zee zal haar doden weergeven. Dan zullen alle gelovigen en zij die in Christus ontslapen zijn, Hem tegemoet gevoerd worden in de wolken en de lucht. O, ontzettend zal het zijn voor degenen, die dan Jezus voor het eerst zien. Ontzettend zal de aanblik zijn van Zijn majesteit, wanneer Hij komt op de wolken des hemels.

Alsdan zullen zij beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons; en tot de heuvelen: Bedekt ons (Lukas 23:3). Dan helpt geen bidden, geen vragen meer, dan is de deur van de ark voorgoed gesloten. Dan kan zelfs Noach de prediker der gerechtigheid, de deur niet meer openen. Wat een verschrikking zal het dan zijn voor degenen die de wereld hebben liefgehad. Aan de linkerkant geplaatst te worden en dan te worden weggezonden naar de eeuwige nacht en gebonden te worden met eeuwige banden. Maar, hoe heerlijk zal het ook zijn voor een arm, ellendig, op God hopen volk. Wat een

blijdschap zal er dan van hun aangezichten afstralen, wanneer ze zullen bekennen: "Jezus kent ons". Zij, die Hem hier gezocht hebben met hun ganse hart, met het innigste van hun gemoed. Zijn vriendelijk oog zal op hen rusten en Hij zal hen wenken plaats te nemen aan Zijn rechterzijde. Dan mogen we met de hele schare achter de Bruidegom ingaan in de bruiloftszaal.

Toen de hemelvaart van Christus had plaatsgehad, heeft het leven van de discipelen op aarde weer waarde gekregen. Ze zijn toen niet bedroefd, maar vol blijdschap weergekeerd naar Jeruzalem. Hij komt weer en dan zal Hij ook hen met Hem meenemen in Zijn heerlijkheid. In die blijde verwachting zijn ze teruggegaan, totdat de Heilige Geest hen met kracht had aangegord op de Pinksterdag. Hun verwachting was, Hem te zien wederkomen op de wolken des hemels, opdat ze bij Hem zouden mogen zijn. Welnu, dat verstaan we eronder, zegt de onderwijzer. Die hemelvaart van Christus geeft de kerk op aarde

levende kracht en moed. Dat is de onlosmakelijke schakel met de laatste trap van Zijn verhoging, wanneer die straks zal vervuld zijn.

Een andere vraag: Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, gelijk Hij ons beloofd heeft? Ja, dat is Christus zeker wel, dat heeft Hij zelf gezegd en Mattheüs heeft het voor ons op mogen schrijven. En ziet: Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld (Matth.28:20).

Altijd bij ons!

Is dat in jullie hart ook wel eens geweest, kinderen, jongens en meisjes, dat je zegt: Ach, ik wou dat de Heere Jezus er maar was? Bij mij is het wel eens zo geweest, dat ik dacht: Ik wou dat Hij hier nog maar liep, zoals Hij eenmaal in Israël temidden van Zijn volk liep. Dan zouden we toch eigenlijk veel eerder naar Hem toegaan. Dan zouden we onszelf aanbieden en zeggen: Meester, ik wil u volgen, waar Gij ook heengaat. Het zou dan toch veel gemakkelijker zijn om zalig te worden. Ja, zulke dwaze gedachten worden dikwijls door ons vlees gevoed; is 't niet waar? U die in nood, angst, pijn en allerlei ellende over de wereld gaat, denkt u ook niet: o, was Jezus er nog maar, dan zou ik Hem niet verachten, zoals de farizeërs en de schriftgeleerden. Dan zou ik Hem niet aan het kruis hangen, zoals die Romeinse soldaten gedaan hebben. Ik zou Hem liefhebben, volgen en bij Hem blijven. Zo kan het menigmaal in uw hart zijn geweest, uit onkunde en gebrek aan licht van Gods Geest.

Want de verbinding toen en nu aan Jezus is precies dezelfde. Dat is de verbinding door de Heilige Geest. Zij, die toen de Heilige Geest misten, moesten ook niets van Christus hebben. En, die nu de Heilige Geest missen, moeten evenmin iets van Christus hebben. 't Is precies eender, alleen is Hij nu veel heerlijker met Zijn kerk. Want toen was Hij maar bij die enkele mensen, in wiens midden Hij wandelde. Maar naarmate Hij hoger opvoer, strekten die zegenende handen zich wijder uit. Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij nu niet meer op de aarde, maar naar Zijn Godheid, □ majesteit, genade en Geest □ wijkt Hij nimmermeer van ons.

Hij zal bij ons blijven, zelfs in die grootste, laatste storm, die wij tegemoet gaan in dat grote eindgericht. In die grote eindstrijd, die op de aarde gestreden zal worden. Hij zal bij ons blijven met Zijn Geest, genade, majesteit en Godheid. Dat is een grote troost, dat Hij met Zijn Godheid bij ons is. Als het andersom geweest zou zijn, enkel maar naar Zijn mensheid, en Hij woonde nu in Palestina, wat zouden wij hier in Nederland daaraan hebben? Hoe zouden wij dan de genezing en het leven van Hem kunnen afsmecken? Nu is Hij niet met Zijn mensheid bij ons en 't is ook niet nodig meer, want Hij is met Zijn Godheid bij ons. Ja, zult ge zeggen, dat is nu allemaal wel zo, maar naar Zijn mensheid, dat is zichtbaar en tastbaar, en hoe kunnen we nu weten dat Hij met Zijn Godheid bij ons is? Wat hebben we daar nu eigenlijk aan en kunt u dat wel bewijzen?

Ja, dat kan ik bewijzen. Sla dan maar eens een blik in de kerkgeschiedenis vanaf de dag van Jezus' hemelvaart, vanaf de dag van de uitstorting van Zijn Heilige Geest, ga dan maar eens bladzij voor bladzij na of Hij Zijn kerk verlaten heeft. Waar zou de kerk terecht gekomen zijn onder de vervolging van Nero en Domitianus? Waar zou de kerk gebleven zijn toen ze in de kerkers met duizenden tegelijk gedood werden en voor de wilde beesten geworpen en als fakkels verbrand werden in de tuin van keizer Nero? Waar zou de kerk terechtgekomen zijn, toen ze van haar herders beroofd werden, toen een eenzame Johannes op het al even eenzame rotseiland Patmos zijn laatste levensdagen slijten moest? Wat zou er van de kerk terechtgekomen zijn in de Middeleeuwen? We spreken wel eens van een donkere tijd, maar dat was ook toen zo. Zo donker, dat er schier geen lichten meer waren in de kerk van Christus. Alles was met on- en bijgeloof vermengd. Wat zou er van de kerk terechtgekomen zijn, indien Christus haar had prijsgegeven? We waren verzwolgen in de roomse afgodendienst en in het bijgeloof.

Wiens werk was het, een Luther te verwekken? Wie heeft Calvijn aangegord? Wie een Zwingli, een Melanchton? Wie heeft ze aangegord met kracht van boven? Wie heeft de martelaren aangegord, toen de vlammen in de liefde werden geblust, toen ze met hun ogen gesproken hebben, wanneer de tong was uitgerukt?

Ach, laten we wat dichter bij huis blijven. Wat zou er van de kerk in onze dagen terechtgekomen zijn en nog komen als God het woeden tegen elkaar niet een halt toeroept door Zijn goddelijke liefde en onfeilbare genade? Als God ons als verscheurende beesten, liet doorgaan om elkaar te bedroeven, te benijden en te benauwen, om elkaar te bestoken en te betwisten en om kwaad te spreken van elkaar? Wanneer er geen mensen waren, die door Gods genade die gruwel te boven mochten komen, waar de band der liefde en des vredes weer gevoeld en gevonden wordt. Wat zou er van u terechtgekomen zijn, kind van God, als Christus met Zijn Godheid, majesteit genade en Geest van u geweken was?

Dacht u, dat u ooit nog bidden zou, zoals u dat nu wel eens mag doen, met een klagende ziel aan de troon van Gods genade? Dacht u, dat u ooit nog een

ware lust tot heiligmaking hebben zou? Dacht je, dat je ooit van harte vijand der zonde zou zijn, als Christus met Zijn Godheid en genade en met Zijn Geest van u geweken was? Dacht u, dat Maria was blijven zoeken bij het ledige graf, indien Christus ze verlaten had? Dacht u, dat uw arme hart tot God bleef schreien, indien de Heere u verlaat? Dat de Emmaüsgangers waren blijven spreken over Jezus, wanneer Jezus hen verlaten had, wanneer Hij Zijn Geest van hen had teruggetrokken? Nee, dan zou er geen levende klacht op heel de wereld meer zijn. Dan zou er geen hartelijke bekommernis naar God meer zijn. Dan zou er geen vreze meer zijn voor Gods aangezicht. Het is alles het werk van de Geest van Christus, want God de Vader kan Zich op aarde niet anders openbaren dan door de werking van Zijn Geest.

Die Geest, Die Jezus duur verworven heeft in de staat van Zijn vernedering en Die Hij uit Zijn verhoging Zijn kerk heeft toegezonden, Die nu van Hem getuigen zal, Die Zijn kerk zal toebereiden als een bruid, die voor haar man Christus versierd is (Openb.21:2). Ziet ge het wel, dat Hij met Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest nimmermeer van ons wijkt?

De onderwijzer vervolgt: Zo de mensheid niet overal is, waar de Godheid is, worden dan de twee naturen in Christus niet van elkaar gescheiden? De onderwijzer zegt: Hoe zit dat nu eigenlijk? Als Jezus naar Zijn mensheid in de hemel is de hemel is dus een plaats dan kan Hij toch niet gelijk hier op de aarde zijn, als die twee naturen met elkaar verenigd blijven? Zo leren we toch op grond van Gods Woord. Maar zo de mensheid niet overal is, waar de Godheid is de Godheid is dus overal, maar de mensheid is in de hemel worden dan de twee naturen niet van elkaar gescheiden? Dan zegt hij: Nee, ganselijk niet, dewijl de Godheid door niets kan ingesloten worden, ook niet door de mensheid en overal tegenwoordig is, zo moet volgen, dat zij wel buiten haar aangenomen mensheid is, en nochtans niettemin ook in haar is en persoonlijk met haar verenigd blijft. Heel eenvoudig gezegd, maar het is ook nooit te begrijpen. Het is niet te bevatten, in het minste niet. Twee naturen in enigheid des persoons, God en mens. De mensheid is in de hemel, doch de Godheid is overal, ook in de mensheid en ook buiten de mensheid. De Godheid strekt zich veel verder uit dan de mensheid.

En waarom moest de onderwijzer dat er nu bij zeggen? Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan? Weet u wat wij daaraan hebben? Wel, in de eerste plaats: dat Jezus naar de menselijke natuur in de hemel is en ook God is, dat verzekert ons, dat wij ook vandaag nog een getrouw Hogepriester in de hemel hebben, Die in al onze benauwdheden mede benauwd is. Die al onze zwakheden doordragen heeft. Jezus als het Hoofd van Zijn kerk, Die weet wat ik hier op aarde gevoel, Die mijn smart en verlangen en verwachten kent. Wanneer hier op aarde Zijn leden gekwetst worden, als ik het zo eens zeggen mag: wanneer in de voet van het lichaam geprikt wordt, dan gevoelt het Hoofd in de hemel, wat de voet wordt aangedaan. Wanneer een kind des Heeren, hier op aarde lijdt aan smart en droefheid en dreigt onder te gaan, dan voelt het Hoofd in de hemel, dat Zijn kind hier op aarde als deel van Zijn

lichaam lijdt!

Dat is de troost, dat Zijn menselijke natuur in de hemel is; maar het is ook een troost, dat Zijn goddelijke natuur met Zijn menselijke natuur verenigd is gebleven. Want was Hij louter mens, Hij zou ons in onze zwakheden niet te hulp kunnen komen. Maar, omdat Hij nu ook God is, de Almachtige en eeuwige God en overal tegenwoordig, kan Hij ook die kinderen, die hier op aarde in druk en moeite en allerlei ellende verkeren, die met hun schreiend leven tot Hem naderen, te hulp komen. 't Is een gevoelige, barmhartige Jezus in de hemel, Die de nood aanvoelt en alle zorgen en smarten kent, Die de diepte van ons leven gepeild heeft, aan Wie we alles mogen vertellen. Zo zondig of zorgelijk kan het niet zijn, of Jezus weet er van. Is dat geen troost voor het moegestreden hart en voor degenen, die geen helper hebben op de aarde, dat ze een almachtige Borg in de hemel hebben, ook al durven ze menigmaal niet tot Hem te naderen? Ook al is het dan te groot voor hen om de handen uit te strekken naar het hoofd van het offerdier, nochtans kent Hij ze wel en draagt Hij ze op de vleugelen van Zijn voorbede. Daar spreekt de volgende vraag en antwoord van:

Wat nut ons de hemelvaart van Christus?

Ten eerste, dat Hij in de hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is. Onze Voorspreker, wat dat is, dat is onder ons mensen wel bekend. We hebben allemaal graag een voorspraak, denk maar eens als we een betrekking willen hebben, die we anders niet verkrijgen kunnen of als we in deze tijd een woning willen hebben, die moeilijk te krijgen is, dan zien we uit naar een voorspraak. Kunnen we die niet eens polsen en met die contact zoeken of die kennis van ons, zou die niet een goed woordje willen spreken? Ook in rechtzalen ziet men de voorspraak, de advocaat, die staat tussen de rechter en de schuldige. Ook in het politieke leven.

De krant staat er vol van. Voorspraken, die twee landen tot elkaar willen brengen. Op aarde kent men dus een voorspraak, tussen twee partijen, maar wie zal nou die voorspraak zijn tussen een heilig en rechtvaardig God en een arm verloren zondaar?

Groter verschil tussen twee partijen is er nooit geweest. Wie zal nu deze twee partijen met elkaar verzoenen? Wie zal God kunnen bewegen af te dalen tot zulk één, die in blakende vijandschap tegen Hem geleeft heeft van het uur van zijn geboorte af? De onderwijzer zegt: Dat is nu: Jezus Christus, Die is in de hemel ingegaan en Die doet nu niets anders dan Middelaar zijn en voorspreken bij de Vader. Zo'n voorspraak, die moet contact hebben met de twee partijen, dat begrijpt u wel, die moet met de rechter kunnen spreken en ook met de beklagde of verdachte. Zo heeft ook die Hemeladvocaat toegang tot beide partijen. Hij is aan de rechterhand des Vaders, maar ook met Zijn majesteit en Godheid hier op aarde. Hij heeft toegang tot het gesloten hart van een zondaar, dat Hem is toebetrouwd door de Vader.

Hij heeft alle macht in de hemel en op de aarde. Hij zendt Zijn Geest uit en ze

worden geschapen (Ps.104:30). Hij dringt de gesloten deuren van ons hart binnen en gaat met ons onderhandelen. Maar Hij heeft ook een onbeperkte toegang tot de troon van Zijn Vader. Het is bij een aardse advocaat niet mogelijk, om de zaak te beslechten, want een advocaat kan veel goede dingen naar voren brengen, maar het is toch uiteindelijk de rechter die beslist en het vonnis velt. Een bemiddelaar tussen twee landen kan de partijen dicht tot elkaar brengen, maar hij kan niet vervullen wat zij eisen. Dat kan die middelaar niet. Maar de Middelaar Gods en der mensen kan dat wel. Die kan de twee partijen bij elkaar brengen en □ Hij heeft ze bij elkaar gebracht, □ door Zelf te betalen, door de oorzaak van het geschil door Zijn eigen bloed weg te nemen. Door met Zijn lijden en sterven God te bevredigen en een arm mens tot God op te heffen in de hemel. Om een verloren Adamskind tot een zoon of dochter Gods te maken en dat doet Hij op grond van Zijn aangebrachte gerechtigheid. Daarom mag die dierbare Christus zo eisen voor de Vader. Hij zegt: Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt (Joh.17:24). Hij kan invloed uitoefenen op het hart van de Vader, want Hij heeft al 's Vaders deugden in heerlijkheid hersteld. Hij heeft de luister Zijner grootheid grotelijks verheven in Zijn ondergang onder het recht.

Nu kan de kerk gerust zijn! Hij is het, Die hemel en aarde verenigt aan de rechterhand des Vaders. Hij is de gewillige en de bekwame en de toegelaten Voorspreker tussen de Vader en een schuldig volk. En Hij kent al onze zwakheden en verzoeking en onze strijd. Hij is innerlijk bewogen. Hij dringt tot het hart van een zondaar door. Ja, dat is ook nodig voor een middelaar, die moet weten, waar de gedachte op vastzit, die moet betrouwelijk toegang hebben om voor hem te kunnen pleiten bij de Rechter. Zo heeft ook Christus de toegang gezocht tot het hart van een zondaar door de werking van de Heilige Geest. Hij heeft de koperen deuren gebroken, en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen (Ps.107:16). Hij deed het ons bekennen, dat we minder waren als een druppel aan de emmer en als een stofje aan de weegschaal. Hij was het, Die ons in het stof deed buigen toen Hij ons de spiegel van Zijn heilige Wet voorhield en we in die goddelijke wet zagen, onrein te zijn. We hebben ons ganse hart vrijwillig voor Hem verklaard en hebben gezegd: dat Zijn doen rein was en Zijn vonnis gans rechtvaardig. Toen hebben we Hem in vertrouwen genomen, nadat Hij ons hart geopend had. We hebben al onze schuld bekend en Hij heeft ons niets verweten, maar heeft gezegd onze Voorspraak te willen zijn. Want die man zal niet rusten, tenzij dat hij deze zaak voor ons voleind hebbe (Ruth.3:18).

Wij mochten stil zijn, terwijl Hij heenging naar de Vader; de pers alleen ging treden, terwijl niemand van de volken met Hem was en heeft ons de uitkomst meegedeeld, door Zijn verrijzenis uit het graf. Hij deelt ons Zijn Geest mede en de beloftenissen van het Evangelie, die voor onze schuldige ziel geopend worden en we mogen inblikken in die uitspraak des Vaders, dat degenen, die in Christus Jezus geloven, niet meer in de dood, maar in het leven zullen

overgaan. Dat een iegelijk, die op Hem ziet, niet zal omkomen en een iegelijk, die Hem verwacht, de kracht vernieuwen zal. Zo menigmaal die Geest getuigt met onze geest en Zijn Woord op ons hart brengt, mogen we weten, dat Hij ons ten goede daar is, onze Voorspreker, in de hemel, bij de Vader. En dat niet alleen, maar Hij verlangt ook naar de gemeenschap met ons.

De aardse advocaat gaat het om geld, die man moet er van leven. Maar bij Jezus gaat het om de persoon zelf. Hij dorst naar Zijn kerk. Het is Zijn bruid, het is Zijn beminde. Jezus heeft Zijn kerk lief, ook wanneer ze van Hem wegdwalen, wanneer ze niet meer geloven kunnen, door de drukkingen van Zijn hand. Wanneer ze niet meer zien, dat Hij hen liefheeft, dan heeft Hij ze nog lief, met die eeuwige Middelaarsliefde. Hij staat altijd voor Zijn Vader, om elke dag opnieuw onze schuld te bedekken. De gebeden van Zijn volk, die altijd maar zo kreupel zijn, en zo lauw, die reinigt Hij, daar haalt Hij al het zondige uit en hetgeen wat er van Hem in is, draagt Hij op voor Zijn Vader. Mijn gebed, zegt Hij, worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht en de opheffing van Mijn handen als het avondoffer (Ps.141:2).

Ten andere, dat wij ons vlees in de hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als het Hoofd, ons Zijn lidmaten, ook tot Zich zal nemen. Ons vlees is het pand in de hemel. Wanneer we door het geloof lidmaten zijn van Christus, dan weten we zeker, dat zowaar het Hoofd boven is, ook de leden eenmaal boven zullen komen.

Ten derde, dat Hij ons Zijn Geest tot een tegenpand zendt, door Wiens kracht wij zoeken dat daar boven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods en niet dat op de aarde is. Daar spreken we nog een enkel woord van in onze toepassing, nadat we gezongen hebben van :

Psalm 8 de verzen 5 en 6.

Wij hebben Zijn Geest dus en Hij heeft ons vlees en die Geest roept. En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet (Openb.22:17). Die Geest is aan het roepen, de Geest van Christus roept □ naar het einde □ naar de komst van Christus op de wolken des hemels. Die Geest roept om de volmaking van het werk van God en ook de bruid, in wier hart de Geest werkt, gaat roepen. Ja, kom Heere Jezus, kom haastiglijk. Hoeveel te vaster we nu mogen zien op Hem, Die op de troon zit en hoe krachtiger die werking des Geestes in ons hart is, des te luider wordt de roep van de bruid gehoord: Ja kom, Heere Jezus.

O, dat zijn zij, die de vrede vinden in de Voorspraak bij de Vader. Maar dan zal ook iets van die vrede afdalen in het midden van hun gezin en de kring, waarin ze werken en leven. Dan zal de wereld zien dat er een volk is, dat toekomst heeft en een Middelaar heeft, die in hun plaats in het gericht voor God gestaan heeft en hun een thuis verworven heeft. Dan zal het leven in het teken van Zijn wederkomst staan. Dan zullen we ons niet vermoeien met

ijdele vragen. Dan zal geen ijdele zorg ons van het heilspoor doen dwalen. Dan houden we op onze weg het oog op God gericht. Dan zullen we het zwaarste het zwaarste laten wegen in ons leven. Dan zullen we zoeken, wat daar boven is, waar Christus is. Dan zal ook onze wandel in de hemel zijn, met Christus verborgen in God. Met Christus, Die zittende is aan de rechterhand Gods. Dan zullen we niet meer zoeken wat op de aarde is. Toets daar uw hart nu eens aan!

Waar nu uw schat is; daar is ook uw hart. Is uw schat in de hemel, is Christus uw schat, dan is daar ook uw hart. Dan zult ge onder al uw nood en strijd en lijden zeggen: U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op U staren. Dan zal onder leed en druk, dat blij vooruitzicht, bij ogenblikken uw ziel strelen. Moogt ge daar "amen" op zeggen?

Jongens en meisjes, is jullie schat in de hemel? Ik vraag niet, of ge durft te sterven of kunt sterven, of u God wel kunt ontmoeten; ik vraag: waar is uw schat? Waar zijn de bewegingen van uw hart heen? Onderzoek dat eens. Zegt ge: Nee, mijn schat is niet in de hemel, maar op de aarde, ik hoop straks met mijn vrienden en vriendinnen het verdere van de dag door te brengen, gezellig samen thuis te zijn, over alles te praten, behalve over Christus en hetgeen we in Zijn huis gehoord hebben. 't Is wel mooi, als je het hoort, maar je kunt toch niet altijd over de godsdienst spreken. Straks moeten we toch ons eigen leven weer kunnen leven en morgen gaan we daarmee door en morgenavond zijn we op plaatsen te vinden, waarvan we liever hebben, dat de dominee of de ouderlingen het niet weten. Dan is uw leven niet met Christus verborgen in God!

Dan hebt ge te verwachten, als vannacht de hemel gescheurd wordt en die witte troon van Christus gezien wordt, dat ge met Zijn vijanden aan Zijn linkerhand geplaatst zult worden. Jongens en meisjes, dat zal niet meevallen. Dan zal deze Voorspraak, Die tussen de rijen is doorgegaan, Die geweld gedaan heeft op uw hart, door Zijn liefde. Die u genodigd heeft, u gelokt en toegeroepen, u verscheidene gaven heeft meegedeeld en dan dit alles geweigerd te hebben, die zal dan uw Rechter zijn. O, de zwijnendraf der wereld te verkiezen boven de liefde van onze Jezus. Dat zal niet meevallen!

Maar driewerf gelukkig zijt gij, die door Die Heilige Geest bewogen zijt om de wereld te verlaten en uw schat boven te zoeken. Al kunt ge het op de aarde niet verder brengen dan een gekrookt rietje en een rokende vlaswiek. Houdt gij maar moed. O, het zal zo meevallen, wanneer Hij gezien wordt op de wolken des hemels. Ik weet wel, ge denkt menigmaal: Ach, Heere Jezus, zult ge mij kennen? Zult Gij uit die miljoenen mensen mij dan kennen als Uw kind? Ach, ik weet het, dan staat uw verstand met eerbied stil, dan zinkt ge weg en durft ge het niet te geloven en te aanvaarden.

Maar als ge de kenmerken van het nieuwe leven in u draagt en de zonden u de dood geworden zijn en God, de God van uw zaligheid geworden is, naar Welke gij hongert en dorst, o, houdt dan moed. Die Voorspraak in de hemel zal niet rusten tot Hij de ganse zaak voleind zal hebben. Gij, die iets van Hem

hebt mogen aanschouwen, die Zijn gewilligheid en heerlijkheid gezien hebt en met een openstaande schuld over de wereld gaat, die zeggen moet: Ja, man, dat geloof ik allemaal wel, dat het voor Gods volk eeuwig zal meevallen. Ik heb er voor mezelf ook wel eens moed op gehad, dat ik er bij hoor, maar u moest het eens weten, hoe het nu met mij gesteld is. U moest de scheiding eens zien, die er is, dat ver afzwerven en m'n biddeloosheid en harteloosheid en m'n opgaan in de wereld. Ik betrap me er dagelijks op dat ik zo aan het stof gekluisterd ben en daarom kan ik het hoofd maar niet omhoog heffen. Ik durf het niet te geloven, dat Hij mijn Voorspraak is bij de Vader.

Is het u waarlijk om God te doen, zoudt ge onder uw ellende uit willen? Zoudt ge wezenlijk van uw zonde verlost willen worden en dan rein voor God leven hier op de aarde?

O, dan is die Heilige Geest in uw hart aan het werk, dan zult ge door de Heilige Geest, Die in het binnenste van uw gemoed is, zoeken de dingen die boven zijn.

Blijf aan Zijn troon gekleefd liggen wachten, totdat Hij de grootheid van uw schuld door Zijn bloed wegwast, totdat ge het weten moogt, dat het bloed aan de bovendorpel en aan de zijposten van uw hart gestreken is en ge die zoete vertroosting des Heiligen Geestes moogt ontvangen. Die Geest, Die ook eenmaal in uw gemoed roepen zal: Abba, lieve Vader.

Wacht op de Heere, godvruchte schaar, houdt moed, want Die Voorspraak is getrouw wij zijn altijd ontrouw Hij is de bron van alle goed. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer. Wacht dan, ja, wacht, verlaat u op den Heer'. Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.